

Вони більшою мірою засновані на інтуїції, традиціях, особистісних рисах педагога.

Технологія завжди науково обґрунтована, базується на певних філософських, психологічних або педагогічних теоріях, що не залежать від особистості педагога. Методика зазвичай призначена для навчання певного предмета або для вирішення певних виховних завдань, технологія ж спрямована на універсалізацію підходів до навчання, має, як правило, надпредметний характер.

Освітня технологія – це система засобів, форм і способів організації освітньої взаємодії, що забезпечують ефективне управління та реалізацію освітнього процесу на основі комплексу цілей і певним чином сконструйованих інформаційних моделей освітньої реальності – змісту освіти.

Освітня технологія може бути подана трьома аспектами: 1) науковим: освітні технології – частина педагогічної науки, що вивчає й розробляє цілі, зміст і методи навчання та педагогічних процесів, що проектуються; 2) процесуально-описовим: опис (алгоритм) процесу, сукупність цілей, змісту, методів і засобів для досягнення планованих результатів навчання; 3) процесуально-діючим: здійснення технологічного (педагогічного) процесу, функціонування всіх особистісних, інструментальних і методологічних педагогічних засобів [2].

Освітні технології повинні відповідати вимогам сучасного суспільства, ринку праці та забезпечувати якісну загальнокультурну і професійну підготовку молодого покоління.

Література

1.Гуревич Р.С.Використання сучасних технологій навчання у ВНЗ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <file:///C:/Documents%20and%20Settings/Admin/%D0%9C%D0%BE%D0%B8%20%D0%B4%D0%BE%D0%BA%D1%83%D0%BC%D0%B5%D0%BD%D1%82%D1%8B/Downloads/42188-83370-1-SM.pdf>

2.Селевко Г.К. Энциклопедия образовательных технологий. В 2-х т. Т. 1. – М. : Народное образование, 2005. [Електронний ресурс]. – Режим доступа : http://mspu.by/files/tehnologiya/38_selevko_tom_1.pdf.

УДК 373.22.091.2-053.4»465*03»:796

ПЕТАХ В.І., МИХАЙЛОВА К.В.,
Мукачівський державний університет

ОСОБЛИВОСТІ КЕРІВНИЦТВА ІГРАМИ ДІТЕЙ ТРЕТЬОГО РОКУ ЖИТТЯ

Раннє дитинство – унікальний і своєрідний період у житті дитини, це сензитивний період інтенсивного фізичного і психічного розвитку, формування здібностей, характеру, активного оволодіння соціально виробленими правилами і нормами суспільної поведінки.

Саме на третьому році життя починає формуватись провідний вид діяльності дітей – гра, яка належним чином впливає на формування її

особистості .

Гра - це дійовий засіб освоєння світу речей і людей та людських взаємин. У грі дитина пізнає навколишній світ і водночас переноситься у чарівний світ фантазії, який є, очевидно, надзвичайно принадним, бо спонукає дітей до творення, прийняття і використання ігрових форм; сприяє проникненню в навколишнє і досягненню його розмаїття - предметів, діяльності, стосунків, моралі [1]. Тому спочатку народна, а потім і офіційна педагогіка використовувала гру як засіб навчання і виховання малят.

Отже, дитячі ігри – це не просто забавка, а важлива діяльність. Тому чимало видатних педагогів свої дослідження присвятили проблемі гри (К.Д. Ушинський, А. С. Макаренко, А. П. Усова, Д. Б. Ельконін, Є. Тихеева, В.О. Сухомлинський, Р. Й. Жуковська, Л. С. Вигодський, А. Н. Леонтьєв, Г.С. Костюк, Л. І.Божович, Д. В. Менджерицька та інші) [2].

Ранній вік – сенситивний період розвитку дитини, коли закладається фундамент майбутньої особистості, основи характеру, активно розвивається уява, творчість, ініціатива. І всі ці вкрай важливі якості формуються не на навчальних заняттях, а у провідній діяльності малечі - грі.

На жаль, спостереження показують, що більшість вихователів не приділяють достатньої уваги організації та керівництву ігровою діяльністю дітей. Тому проблема керівництва іграми дітей раннього віку нині залишається однією з актуальних.

Гра – складний соціокультурний феномен, невід’ємна частина життя людини від народження до останніх днів. Гра – це один із видів діяльності дітей, що виражається у відтворюванні дій дорослих та відносин між ними. Гра – один із засобів фізичного, розумового та морального виховання.

Для дитини дошкільного віку, як зауважує К.Д.Ушинський, - «потужний засіб увійти у всю складність оточуючого її світу». За дослідженнями видатних психологів О.М.Леонтьєва та Д.Б.Ельконіна розвиток дитячої гри у дітей третього року життя проходить шлях від предметної гри до рольової, яка відображає відносини між людьми. На думку О.В.Запорожця, В.В.Давидова, Н.А.Короткової, Д.В. Менджерицької, Н.Я.Михайленка та ін. ігрова діяльність – це не винахід дітей, а задається їй дорослим, який вчить малюка гратись, знайомить із суспільно складеними засобами ігрових дій, засвоюючи які дитина узагальнює ігрові засоби та переносить їх на інші ситуації. Як наслідок, гра дитини набуває творчого та узгодженого з іншими учасниками характеру, і максимально виконує свої функції (виховну, розвивальну, дидактичну, корекційну, комунікативну, соціальну та ін.).

Нами була проведена дослідницька робота в ЗДО щодо сутності, значенні та особливостях розвитку сюжетно-відображувальних ігор у дітей третього року життя, їх педагогічне керівництво, розглянути рівень і систему роботи на практиці. Проведена робота показала, що у багатьох ЗДО не створено належного предметно-ігрового середовища, яке спонукає дітей до гри, не ведеться необхідна для виникнення і розвитку сюжетно-рольових ігор

систематична робота з формування у малят уявлень про навколишнє. Майже зовсім випала з поля зору педагогів важливість формування у малят ігрових умінь. Слід також констатувати, що багатьом вихователям не вистачає і професійної підготовки для організації ігор та регулювання взаємин між гравцями. Адже річ не в тому, що немає в достатніх кількості та асортименті промислових іграшок (їх можна доповнити або замінити саморобками з природного або покидькового матеріалу), а з тому, що під час гри виявляються всі недоліки та прорахунки в роботі педагога – як особистісні, так і професійні. Бо розширення кругозору дитини, передача пізнавального й життєвого досвіду, формування ігрових умінь на кожному ігровому етапі, спонукання до творчого пошуку – все це в руках вихователя.

Здійснюючи керівництво іграми дітей, вихователь повинен володіти такими вміннями:

- аналітичними (вміння аналізувати і діагностувати рівень розвитку ігрової діяльності дітей);
- проектувальними (вміння проектувати рівень розвитку ігрової діяльності дітей);
- організаторськими та комунікативними (вміння організувати дітей, проявити щирий інтерес до дитячої гри, включитись у неї, впливати на її хід пропозицією, порадою, питанням тощо) [3].

Отже, керівництво сюжетно-рольовими іграми потребує великої педагогічної майстерності та педагогічного такту, врахування вікових та індивідуальних особливостей кожної дитини, надання дитині з самого раннього віку можливості творчого вирішення ігрового задуму в процесі гри та забезпечення комплексності навчальних функцій.

Під час організації ігрової діяльності уже в ранньому віці слід застосовувати початки демократичного стилю керівництва, дотримуючись принципу демократизму, гуманізму та особистісно – зорієнтованого підходу у вихованні. Слід постійно заохочувати малят до сюжетно-відображувальної гри, проявляти високу педагогічну культуру та по мірі можливості запобігати негативному впливу соціального середовища на сюжет гри.

Література

1. Базовий компонент дошкільної освіти // Вихователь-методист дошкільного закладу. Спецвипуск. – 2012. – 26 с.
2. Карандашев Ю.Н. Развитие представлений у детей : Учебное пособие. — Минск, 2008. – 56 с.
3. Кириєнко Т.І. Шляхом зростання майстерності / Т.І.Кириєнко // Дошкільне виховання. – 2005.- №2. – С. 9.

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>